

Et damasktæppe med religiøst motiv

Af Bodil Neergaard

”En ny tekstil udsmykning i et offentligt rum, det er da en god historie”, sagde Rapportens redaktør Gina Hedegaard til mig, da jeg fortalte hende, at jeg netop havde afleveret et vægtæppe til Frens og Nazareth sogns kirkekontor i Ryesgade på Østerbro i København.

Ja, så hermed på opfordring vil jeg fortælle lidt om baggrunden for dette mit første vægtæppe. Det er unikt i den forstand, at der ikke er så mange vævere, der arbejder i damask på denne måde, og tæppet har et religiøst motiv, hvilket heller ikke så ofte ses i nutidens billedtæpper.

Motivet er Johannes Åbenbaring kapitel 21 og 22: ”Og jeg så en ny himmel og en ny jord” og ”Jeg så den hellige stad, det ny Jerusalem komme ned fra Himmelen fra Gud.”

Det var ellers noget af et forslag til motiv, som menighedsrådets formand kom med, da vi mødtes for nogle år siden for at tale om en tekstil udsmykning, nu kirkens arkitekt af hensyn til akustikken havde foreslået noget tekstilt i en nyrenoveret kirkesal. Een gang skal være den første, så jeg gik i gang med opgaven uden egentlig at forstå dens omfang.

Gud ske lov kendte jeg til de middelalderlige gobeliner, der hænger i Angers i Frankrig. Netop tæppet ”Det ny Jerusalem” i denne pragtserie

tog jeg mit udgangspunkt i. Så mit Apokalypsetæppe kan man kalde en parafrase over et af fortidens mesterstykker. Men i en helt anden teknik og i en moderne version, der leder tanken hen på den moderne storby, som København jo også er... eller Manhattan for den sags skyld. Som i et drømmesyn.

Efter nogle indledende samtaler med nogle teologer om fortolkningen af Bibelens tekst og tanker om, hvad hver især forestillede sig skulle ske efter Dommедag, så var et af nøgleordene harmoni, men også dynamik.

Begge dele kunne jeg udtrykke med de 3-dimensionale virkninger, der opstår i kassmønstre fra alle tider eller i de umulige figurer, som bl.a. den svenske kunstner Oscar Reutersvärd har arbejdet med, og som er så fascinerende. Man ved ikke hvad, der går ind eller ud, eller hvad, der begynder hvor, og har det overhovedet nogen ende? Evigheden.

Eller fortolkningen af tekstens ord. ”Jeg er Alfa og Omega, den første og den sidste, begyndelsen og enden.” Netop dette udtrykte jeg i den græske port ud til uendeligheden, som pludselig opstod undervejs som et appendiks til byen.

I teksten beskrives Jerusalem som en firkant med mure bygget af jaspis og ædelstene i mange farver, og selve staden er af rent guld, der lig-

ner glas. Der forekommer livets træ, livets kilde, den strålende morgenstjerne, der er ikke mere nat etc..... ja, der var nok at tage fat på.

I min tegning sender jeg en kærlig hilsen til de gamle mestre i form af de små arealer af blomster, som er en henvisning til fortidens prægtige tæpper i millefleurs.

Et mere nutidigt væveudtryk skabtes med disse siksak linjer, der dækker over farver, som skifter i bunden. Ganske smukt, ikke sandt.

Min kære søn døde ved en tragisk ulykke sidste år i maj. Dette er også blevet en del af dette tæppes historie ved den regnbue, jeg i en stribe har vævet ind, og som er helt i overensstemmelse med fortolkningen, har en af kirkens præster beroliget mig med.

Og mon det kun er mig, der kan se alle de steder, jeg har måttet pille op, fordi jeg hverken kunne høre eller se, når jeg skulle trække tegningen ned i min harnisk på væven? Er det ikke ved vores væv, at vi kvinder overlever selv den største sorg, der kan ramme en mor?

Også en matematisk affære

Nu er damask-vævning også en matematisk affære, hvor man arbejder ud fra kvadrater i hele eller halve sting. Men disse skal være meget præcise i materialeudførelsen, for at tegningen ikke skrider. Håndværket skal være i orden.

For at gøre en lang historie kort, så skabte jeg min by på computeren i Weave Points kvadratnet. Jeg måtte over i en satin binding med skarp afbinding og valgte den 6-bindige.....igen af visse matematiske hensyn.

Efter en del materialeprøver endte jeg op med Hoelfeldt Lunds tynde kunstvævegarn til trenden, der har et utal af farver, hvor jeg med grundfarven blå skiftede farven ud for hver anden tråd. Jeg indfarver ikke selv mit garn, men foretrækker at melere farverne i stedet.

Det himmelske lys, som jo stråler over byen, udtrykker jeg i islættets skinnende hvide hør i flere tykkelser med tynde sølvtråde i. I væveprøverne har jeg også her nøje beregnet antallet af tråde per cm, for at motivet står, som det skal.

I det hele taget krævede det en del beregninger

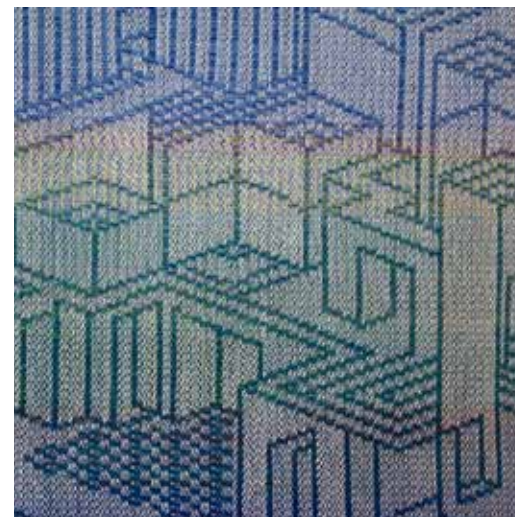

Foto: Ole Akhøj

at få så kompliceret en tegning til at kunne være inden for min damask-vævs 1,60 m vævebredde.....inklusive kanten. Men belønningen er, at jeg på denne skaftevæv i trenden kan sætte meget store tæpper op, uden at jeg knækker halsen, og jeg kan stadig være alene om det på eget værksted.

Dette tæppe endte med at blive 3,80 m x 1,5 m ophængt, hvilket vist er ganske pænt. Jeg broderede lidt guld og sølv ind for at understrege det 3-dimensionale i byen og for at fremhæve det ”guddommelige” i tæppet og følge traditionen. Da jeg på Helena Hernmarcks masterclass i foråret i Skærbæk også fik lidt viden om, hvordan hun monterer sine meget store tæpper, så var det faktisk ganske enkelt for Birthe Gjellebøl i Glostrup at montere tæppet. Hvilket hun har gjort meget fornemt.

Menighedsrådet har valgt, at denne tekstile udsmykning nu hænger, så mange mennesker kan komme til at se den, nemlig i sognets nye kirkecenter, Ryesgade 105, hvor der er åbent dagligt fra 9 til 13.

Kommer man forbi, anbefales det også at kigge ind i Nazareth kirke ved siden af, hvor Vibeke Klint til denne særegne kirke har designet den store løber, som blev vævet på den svenske tæppefabrik Kastall.